

BOG

ENGLE (/BOEGER/ENGLE-DIGTE)

Af Sebastian Nathan (/forfattere/sebastian-nathan) (2024)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

BASIS%3A137658429&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/engle-digte) for at anmelde

Nænsomme og blide engledigte lyser og svæver i vintermørket i mindeværdig digtsamling. Verden risler igennem jeget og kommer ud på den anden side som krystalklar poesi.

TAGS: **UNGE MED PSYKISK SYGDOM (/TAXONOMY/TERM/31395)**

ANMELDELSE

24 jan.24

(/users/asger-beier-berndsen)

Af Asger Beier Berndsen (/users/asger-beier-berndsen)

Nænsomme og blide engledigte lyser og svæver i vintermørket i mindeværdig digtsamling. Verden risler igennem jeget og kommer ud på den anden side som krystalklar poesi.

Litteratur, særligt digte, kan nogle gange være født til specifikke årstider. Vinterværker skal læses, når man sidder midt i den isende januar, hvor sindets landskaber kan formørkes i tråd med naturens. I den kategori finder vi Sebastian Nathans anden udgivelse.

Som titlen røber er et gennemgående motiv i samlingen en gammel litteraturtraver: Engle. Lige fra Brorson til Rainer Maria Rilke til Pia Tafdrup til Knausgård er der blevet brygget tanker og poesi med englene som et elegant ledemotiv. Og når man læser Nathans digte, så er det et kærtkommen gensyn.

Overordnet står det jeg, vi møder, i et brudt, sønderrevet forhold til verden. Præget af psykiske lidelser er det et blik, der fremmedgøres af det, som det ser. Alligevel udfoldes der igennem dette blik funklende, sanselige billeder: *"verden er stille som et*

spejlbillede/lyset møder mørket og bliver til ingenting/jeg forlader vandet/foråret kommet ikke/nu forstår jeg ingenting/lyset kommer fra en himmel der ikke lyser". Men her viser englens sig netop, udspændt imellem at være konkrete venner og abstrakte kræfter for et sårbart jeg, der lader verden skylle indover sig: "så begynder regnen at falde/jeg er lykkelig i det her/englens synger i hver eneste dråbe/gør verden tungere og nemmere at mærke".

Grunden til, at digtene er så mindeværdigt gode er, at de med et ellers hverdagsligt sprog formidler de enkle erkendelsers rigdom med en emotionel tyngde, som er uimodståelig for læseren. Forsimplet sagt er det digte, der får dig til at føle. Vemod og vintermelankoli, ja, men også stærk sympati og subjektivistisk glædesdans. For de er nemlig også en ode til, at det, der er perspektivbetinget, det der måske endda er set igennem psykofarmakaenes prisme og modvilligt overvælder én, har en gyldighed for den enkelte – også selvom det ikke bunder i en rationel realitetssans.

Selvom flere digte kredser om den uendelige vinter og det alt for fjerne forår, så lyser de mildt og hvidt i hænderne på én. Andre steder overgiver man sig simpelthen bare helt til den larmoyante lykkerus i digtet og hopper bag på bagagebæreren af cyklen med jeget: *"verden er uendelig stor/den breder sig ud foran øjnene/selv i mørket er der udsyn/engle og aliens/jeg vil gerne have lov til at være her/øjnene følger med/der er ligesom en hånd der skubber til mig når jeg cykler/jeg fragtes gennem byen/stolt som en pave/på parade/der er himmelsk sang."*

Virkemidlerne er næsten skamløst enkle, men måden sproget og de mange gengangerord sættes sammen på, skaber en polyfoni, der overrasker og overrumpler, fordi digteren bag har så djævelsk god smag i ord, at man næsten får næsten lyst til at hviske en sammenligning med Søren Ulrik Thomsen (hviske!). Tilbage står en digtsamling med en række øjeblikke af høj, lyrisk kvalitet, der er på grænsen til at blive oversentimentale, men som aldrig bliver det, fordi både håndværk og oprigtighed er til at tage og føle på.

BOGDETALJER

